

יש להם מנוחה בשבת שהאש של גיהנום לא מוזיקה להם, עכשיו בגלל האדם שכעס נדלקת האש, רע להם והם מקטרגים עליו.

רבתינו הקדושים אומרים תמיד אדם ישתדל לקבל את השבת מוקדם ולהוציא את השבת מאוחר, כי ברגע שאדם מקבל את השבת מפני סיקים את האש של גיהנום, בזכות היהודי הראי שון בעולם שקיבל שבת עוצרים את האש של גיהנום, והאש של גיהנום לא נדלקת עד שהיהודי האחרון מוציא את השבת. לכן ככל שאדם מקבל שבת מוקדם ומוציא שבת מאוחר, הוא מונע מהאנשים שבגיהנום את האש של גיהנום.

ובשבת קודש האדם לא מצווה רק לא ללריב, אלא האדם מצווה גם לא להיכנס למקום של ריב, כי ברגע שהאדם כועס ורע עם השני הוא מדליק את האש של גיהנום, ואז כל האנשים שבגיהנום שונאים אותו ומקטרגים עליו כי גרם להם רע ושישרפו. אבל אדם שמונע מחלוקת או שעוצר את המחלוקת ואפילו מפסיד בשביל שלא תהא מחלוקת, הוא מקרר את האש של גיהנום, ואדם שמקרר את האש של גיהנום, זוכה למעלות גדולות ודברים גדולים ביותר.

שבת קודש היא מקור הברכה וזה הדבר הגדול והקדוש ביותר, וכל השבוע צריכים להתעלות בנפש ולאסוף כוחות ואש בנפש שלנו, ומתי שתגיע שבת זה ידלק לבד והאור של שבת יאיר לבד. וזה "לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת" שתגיע ליום השבת, לא תצטרך לעזור את הנפש שלך כי היא תדלק מהאש שהדליקת אותה כל ימות השבוע. וזה מה שאומרים ב"לכה דודי", "מראש מקדם נסוכה" ביום יש כ"ד שעות, אם נכפיל את זה בשישה ימים יצא לנו כמניין קד"ם, "מראש מקדם נסוכה" מהשישה ימים הללו משם נסוכה השבת קודש, משם מגיע לאדם הכוח של שבת קודש והאדם מתעלה מכל ימות השבוע.

אם כך אדם שחושב לחיות את כל החיים שלו רגילים ולא קדושים וכך יגיע לשבת, ופתאום ילחץ על כפתור שברגע אחד תהיה שבת ואז יהיו לו אור וקדושה והתעלות הנפש, הוא טועה טעות חמורה. וזה הפירוש של "לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת", האש של שבת כבר דלוקה מכל ימות השבוע ממה שהאדם עבד ועמל להגיע לשבת. והאש הזו היא דולקת על כל אדם ומרוממת כל אדם.

לכן אדם צריך לדעת יסוד גדול

כל לימוד תורה או כל עבודת השם, כל יראת שמיים או הכנעת הלב שאנחנו אוספים ומקוששים עצים במשך השבוע זה לכבוד שבת קודש. מקוששים התלהבות, יראת שמיים ולימוד תורה, אוספים מעשים טובים כדי שביום השבת הנפש של האדם תדלק כמו אש, שלא נצטרך להבעיר אש ביום השבת אלא שהאש של הקדושה לבד תבער בתוכנו ותהיה חזקה בתוכנו, כך נעלה ונתעלה ויהיו לנו כוחות להשיג את האש הגדולה והרוחניות הגדולה מהקב"ה.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת קרן ויגאל אדרי והילדים היקרים

פרשת השבוע: ויקהל, שבת שקלים, שבת מברכין הפטרה: ויכרות יהוידע (מלכים ב יא, יז-יב, יז) כניסת שבת: 17:16 יציאת שבת: 18:08 צאת השבת לרבינו תם: 18:46

לע"נ הצדיק הטהור
רבנו עשה אהרון פינטו זי"ע א'
והרבנית עדלך עזל טוב
פינטו זי"ע א'

"לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת" האדם צריך לעשות כל שביכולתו שלא להיגוע לריב ביום השבת בפרשת השבוע הקב"ה מצווה את בני ישראל על שמירת שבת "לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת" נשאלת השאלה מה העניין של שמירת שבת ושל האיסור של הבערת האש?

אלא צריך לדעת יסוד גדול שכל אחד מאיתנו צריך לחקוק אותו עמוק בלב לזיכרון עולם, לאדם אסור להרגיז את חברו, האדם צריך להשתדל לא להרגיז את חבריו. אם החבר התרגז והאדם לא אשם, זו בעיה שלו שהוא אדם כעסן. אדם יעשה מה שהוא חושב בחיים ואם החיים שלו מצטיינים עם אדם שלא מסתדר עם ההתנהגות של האדם הראשון, האדם השני כועס כשהאדם הראשון מדבר, אוכל או שותה, כועס שהוא חי וקיים, זו בעיה שלו והאדם הראשון לא יענוש על הכעס של אותו אדם אם לא עשה כלום.

אבל בעניין של שבת "לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת" אומרים רבותי נו הקדושים אדם לא רק שאסור לו ללכת לריב או להרגיז את חברו ביום שבת, אלא אדם צריך להיזהר ולחשוב איך להימנע ולא להגיע למשהו שיכול אפילו במקרה להרגיז את החבר שלו. בכל התורה כולה אדם צריך להיזהר לא לעשות רע לשני, אבל בעניין של שבת, לא להרגיז ולא לריב אחד עם השני זה לא רק במקרה או להתרחק מהמחלוקת, אלא כל אדם צריך לחשוב איך לא להיכנס לריב או לויכוח עם אנשים ביום השבת.

למשל אדם צריך לחשוב אם הוא ילבש בגד מסוים הילד שלו יכעס, מותר לאדם ללבוש את הבגד אף אחד לא אסר ללבוש את זה, אך על האדם בכל מקרה שלא ללבוש את הבגד כי זה יכול להכעיס את השני. אדם יחשוב בערב שבת, אם שולחן השבת יהיה עכשיו מסודר האשה תשמח, אפילו שהוא לא צריך לסדר את שולחן שבת, ילך ויסדר את שולחן שבת. ביום שבת הקב"ה ציווה אותנו לחשוב ולתכנן איך לא להגיע לשום מחלוקת או בעיה, אפילו שלא מחוייבים בזה.

וזה החידוש המיוחד שהקב"ה מצווה אותנו בפרשת השבוע, הציווי הוא לא רק שלא לריב עם החבר, אלא להיזהר שלא להגיע למקום צר שבו יצטרך האדם לריב עם חברו. כל הציוויים זה אם יש כבר בעיה איך להתמודד עם הבעיה, החידוש פה הוא לחשוב מראש איך לא להיכנס למקום לא נוח שבו ניתן להגיע לתיגרה עם החבר, עם הבעל, עם האשה, השכן או השותף או כל אדם.

צריך לדעת, שהאש של גיהנום שורפת את הרשעים כל השבוע, בכניסת שבת הקב"ה מכבה את האש של גיהנום. מתי שאדם כועס, הכעס שלו מדליק את האש של גיהנום, ברגע שהאש של גיהנום נדלקת אז האנשים שבמשך כל השבוע נשרפו בגיהנום, עוד פעם נשרפים ואז הם מקטרגים על האדם ורוצים בשבילו רע, כי גרם להם שישרפו עוד פעם.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת ורפואת נתנאל וחנה גבאי ובני ביתם היקרים שלמה ושירן בניצין, יאשיהו יוסף יואל, צאיר אהרון גבריאל, עשה חיים רפאל הי"ו בניציון ורות שמואל ויהלדים היקרים הי"ו דניאל בן חנה לזיווג הגון

פנינת עמוד האדו"ר ללשון כספר בשבת קודש

פנינת עמוד האדו"ר ללשון כספר בשבת קודש

ערך: בשורה
 אם יודע בשורה טובה לחברו, מהר ימהרנה לו וחיתה נפשו בגללו, ולמצוה תחשב לו, ומה גם לאיש צדיק, שהגורם שתחיה רוחו חיים יוסיפו לו. צא ולמד משרח בת אשר, שעל שבשרה ליעקב על יוסף שהיה חי זכתה לכנס בחיים לגן עדן (עי' תרגום יונתן בראשית מו יז ד"א זוטא פ"א). וזה נכלל בכלל מצות גמילות חסדים. וכשם שלענין צדקה אמרו (ב"מ ע"א א) ענייך קודמין, כן הדבר לענין גמילות חסדים. ואשר לא טוב עשו העצלנים, שבנסעם לדרכים אין כותב בים לקרוביהם ולאנשי ביתם להודיעם את שלומם, ונפשם ברעה תתמוגג לפי רב האהבה, כדאמרי אנשי יבוא לאויב מה שחושב לאוהב. בודאי עתידיים לתן את הדין. והאיש אשר הוא טוב ידיו רב לו לכתב בכל מעבר ובהרבה דרכים כדי שיגיעו לידם אגרותיו, אם לא כלם, מקצתם, ויזכיר את בני עירו הנמצאים אצלו. ומצוה על כל מי שיגיע אגרת לידו שיטרח בגופו וממונו לשלחה ולהריי צה ולהגיעה ליד הבעלים, ולמצוה רבה תחשב לו, כי לפעמים נפש הוא משיב, וכמה מצוות הוא מקים, גמילות חסדים ומצות ואהבת לרעך כמוך, ועבד ומהני לשמח לב אמללים ולהחיות לב נדכאים, וישא ברכה מאת ה' ומאנשים:

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת."

ידועים דברי המדרש שמקור כול הברכה היא השבת הקדושה וכשאדם זוכה לשמור אותה על כול פרטיה ודקדוקיה זוכה לברכה גדולה מן השמים וכותב רבנו אור החיים התורה אומרת בפרשת השבוע שששת ימים תעשה מלאכה בצירי דהיינו שהמלאכה נעשית מעצמה שהאדם כלל לא יצטרך להתאמץ בדאגות הפרנסה מכיוון שהמלאכה כבר נעשית מעצמה ואיך זוכה האדם לכך על ידי וביום השביעי קדש יהיה לכם אומר רבנו אור החיים ככל שהאדם מקדש יותר את השבת שלו ככה הפרנסה במהלך השבוע זורמת יותר בקלות

וזה חיזוק גדול שהשתדלות של האדם בפרנסה צריכה להיות על ידי שהוא מכבד את השבת וממילא ה' יתברך מן המרום ישפיע שפע עצום יהי רצון שזנכה לשומרה מתוך קדושה יתרה ודבקות בה' יתברך שבת שלום

פנינת עמוד האדו"ר

הגדול בשפל המדרגה, עלה מתהום ארעא עד שמי שמיא, ונשאל הקב"ה על נדרו שנדר "כי לא יצלח מזרעו איש יושב על כסא דוד ומושל עוד ביהודה" (ירמ' כ"ב), והעמיד ממנו את זרובבל בן שאלתיאל, שאמרו עליו במדרש (ילקו"ש ישעי' כ"ו): עתיד הקב"ה להיות יושב בגן עדן ודורש, וכל הצדיקים יושבים לפניו, וכל פמליא של מעלה עומדים על רגליהם, וחמה ומזלות מימינו של הקב"ה, ולבנה וכוכבים משמאלו, והקב"ה יושב ודורש תורה חדשה שעתידי ליתן ע"י משיח. וכיון שמסיים ההגדה, עומד זרובבל בן שאלתיאל על רגליו, ואומר "יתגדל ויתקדש וגו'", וקולו הולך מסוף העולם ועד סופו, וכל באי עולם, כולם עונים אמן, ואף רשעי ישראל וצדיקי עובדי אלילים שנשתירו בגיהנום, עונים ואומרים אמן מתוך גיהנום, ומתרעש העולם, עד שנשמע קול צעקתם לפני הקב"ה וכו' ע"ש.

נבוכדנצר, נטלו וחבשו בבית האסורים. וכל מי שהיה נחבש בימיו לא היה יוצא משם לעולם! וכו' עד ... שאלתיאל, שאל הקב"ה לבית דין של מעלה והתירו לו את נדרו. באותה שעה ישבה סנהדרי גדולה על דעתה, ואמרו: בימינו מלכות בית דוד פוסקת?! אותו שכתוב בו "וכסאו כשמש נגדי" (תהלים פ"ט)?! מה נעשה, נלך ונפייס לגדלת, וגדלת למלכה, ומלכה למלך. הלכו ופייסו לגדלת, וגדלת למלכה, ומלכה למלך. וכו', אמרה לו: את מלך יוכניה אינו מלך? אתה מבקש תפקידך ויכניה אינו מבקש תפקידו? מיד גזר ונתנו לו אשתו וכו', אמרה כשושנה אדומה ראיתי, פרש ממנה מיד. הלכה וספרה וטהרה וטבלה. אמר לו הקב"ה: בירושלים לא קיימתם מצות זיבה ועתה אתם מקיימין, שנאמר: "גם את בדם ברידתך שלחתי אסיריך מבור נזכרתם" (זכריה ט), אותו הדם שב סיני, בשביל כן שלחתי אסיריך. א"ר שבתאי, לא זו משם עד שמחל לו הקב"ה על כל עונותיו! על אותה שעה אמר: "כולך יפה רעיתי ומום אין בך" (שה"ש ד'). יצתה בת קול ואמרה להם: "שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם" (ירמ' ג'). הנה כי כן, בזכות שעמד יכניהו הנביא בניסיון

בזכות עמידה בניסיון גדול, יכולים כל חייו של האדם להשתנות מן הקצה אל הקצה, וזוכה לדב"רים הרבה, והוא הולך וגדול עד למעלה למשכיל.

וכן מצינו אצל יהויכין המלך, הנצר האחרון לבית יהודה, שעשה הרע בעיני ה', וירמיהו הנביא מתנבא עליו לאמור: "העצב נבזה נפוץ האיש הזה יכניהו, אם כלי אין חפץ בו, וגו', ארץ ארץ ארץ, שמעי דבר ה'! כה אמר ה', כתבו את האיש הזה עירי, גבר לא יצלח בימיו, כי לא יצלח מזרעו איש יושב על כסא דוד ומושל עוד ביהודה" (ירמ' כ"ב). נשבע הקב"ה שיכניהו המלך ילך עירי כל ימיו ולא יישאר הימנו שם ושארית.

אחר כך עלה נבוכדנצר הרשע לירושלים, הרג את יהויקים והמליך יכניהו בנו תחתיו. כששב לבבל, אמרו לו יועציו: משל שבעולם אומר, גור טוב מכלב רע, לא תגדל, גור רע מכלב רע, לא כל שכן?! שב לירושלים ודרש שימציאו לידיו את יהויכין. כך גלה יהויכין בבבל, ועימו כל סנהדרי גדולה.

ואיתא במדרש (רבה ויקרא י"ט): מה עשה

ישמע חכם ויוסיף לקח, והחי ייתן אל ליבו, כמה אפשר לפעול ברגע קטון של עמידה בניסיון!

יסוד גדול בעבודת ה', איפה נמצא השטן?

בעקום שבו יש ספיכות, וכאשר האדם לא עספיק חזק והוא עובר לבל - הוא מתפתה. אבל כאשר האדם איתן בדעתו, שום דבר שבעולם אינו יכול להכשילו ולפתותו.

תלדות שושלת הורב של צדיקי בית גשפחת פינטו
חדור ראשון עד דור עשירי

החלום שהציל את מלך מרוקו האגדה מספרת על רבי פנחס כליפא הכהן אזו"ג זצ"ל, שמן השמים סייעוהו להציל את מלך מרוקו ממוות. ומעשה שהיה כך היה:

שנה אחת, בעת ששהה המלך בארמון הקיץ שלו במרקש, חלם רבי פנחס שהולכים להרוג את המלך. רבי פנחס התעורר, והחל חוכך במחשבתו, האם חלום זה הוא מאותם ששווא ידברו, או מאלו שהינם אחד מששים בנבואה. כשעמד להתפלל, החל ליבו נוקפו, מדוע הינך מחשה? הרי יש ספק בליבך שמא המלך יהרג היום, ואיך לא תעשה כלום להצילו. האזין רבי פנחס לרחשי ליבו, והחליט, כי למרות שהדבר מוטל בספק, עליו לנסות.

משסיים תפילתו, צעד בזריזות לעבר ארמון הקיט. כשהגיע, ביקש להתקבל באופן דחוף אצל המלך. מאחר ושומרי הארמון היו מבני העיר שהכירוהו, הסי כימו להכניסו, ולאחר דין ודברים קצר, התקבל אצל המלך.

כשראה את פני המלך, פנה אליו ואמר: אדוני המלך,

חלמתי כך וכך אודותיך, והגם שאני מסתפק אם חלום מי נכון, אך אתה לא תפסיד מאומה אם תחשוש לו. לכן, צוה את עבדיך המביאים לך את ארוחת הבוקר, שיטעמו מן המובא לך בפניך, כי שמא סם המוות יש בו. המלך שחשש באותה תקופה מפני הפיכה בחצרו, שמא את דברי רבי פנחס בקשב רב, והסכים לדבריו. עוד לא סיים רבי פנחס את דבריו, וסריסי המלך הביאו לו את ארוחתו על מגש, פת שחרית וכוס חלב חם. משהניחו את המגש לפניו, צוה המלך על המשרתים ללגום מכוס החלב. רבי פנחס שמע זאת, ופנה אל המלך: מדוע ציווית את שניהם לשתות? צוה רק אחד מהם, כדי שאם הוא ימות תוכל לחקור את השני מי נתן את הרעל בכוס. המלך שמע, נהנה מחכמתו של רבי פנחס, וציווה לעי שות כדבריו. המשרתים החלו להתווכח ביניהם מי ילגום מהכוס, עד שהמלך צוה על אחד מהם שהוא יהיה הטועם. באין ברירה טעם, ותיכף ומיד החל להתפתל מכאבי בטן, ולא עבר זמן רב עד שנפשו נפרדה מגופו. כשראה זאת המלך, צוה לתפוס את השני, ולהלקו תו עד שיספר מי נתן להם את הרעל. המשרת נשבר מהר מאוד, וגילה מי הוא הזומם, וכך נתגלה קשר להי רוג את המלך. המלך הודה מאד לרבי פנחס, היטיב עימו, ושלח אותו לביתו בכבוד גדול. רבי פנחס נפטר בי"ד טבת תשי"ב ונטמן במרקש עירו. על מצבתו נחרת: "הולך תמים ופועל צדק, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, הדור אתם ראו האי כליפא, מי האיש הלזה,

רבי פנחס שמע זאת, ופנה אל המלך: מדוע ציווית את שניהם לשתות? צוה רק אחד מהם, כדי שאם הוא ימות תוכל לחקור את השני מי נתן את הרעל בכוס. המלך שמע, נהנה מחכמתו של רבי פנחס, וציווה לעי שות כדבריו. המשרתים החלו להתווכח ביניהם מי ילגום מהכוס, עד שהמלך צוה על אחד מהם שהוא יהיה הטועם. באין ברירה טעם, ותיכף ומיד החל להתפתל מכאבי בטן, ולא עבר זמן רב עד שנפשו נפרדה מגופו. כשראה זאת המלך, צוה לתפוס את השני, ולהלקו תו עד שיספר מי נתן להם את הרעל. המשרת נשבר מהר מאוד, וגילה מי הוא הזומם, וכך נתגלה קשר להי רוג את המלך. המלך הודה מאד לרבי פנחס, היטיב עימו, ושלח אותו לביתו בכבוד גדול. רבי פנחס נפטר בי"ד טבת תשי"ב ונטמן במרקש עירו. על מצבתו נחרת: "הולך תמים ופועל צדק, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, הדור אתם ראו האי כליפא, מי האיש הלזה,

פיוטישעל ספרי תהילים ענף ענף
האשר רבי יאשיהו זקק פינטו שליט"א

"צתי שאדם חי חיים רוחניים שכולם גדושים בצעשים טובים אין לו צער בניחוק עדבר לדבר".

פניני דברי יאשיהו

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד (תהילים כד, ז). ושוב בפסוק כופל שנית "שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם" וכו'.

והנה הגמרא (שבת ל, סנהדרין קז:) אומרת כשבנה שלמה המלך את בית המי קדש, ביקשו להכניס ארון לבית קודשי הקודשים. דבקו שערים זה בזה, אמר שלמה עשרים וארבע רגנות ולא נענה. פתח ואמר "שאו שערים ראשיכם" וגו' ולא נענה, כיון שאמר "ה' אלוקים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך" מיד נענה (דברי הימים ב' ו, מב) ע"כ. מדוע לא נפתחו השערים, מובא במדרש רבה (שמות ב, א) שלמה עשה ארון של עשר אמות, ואין עשר אמות נכנס בעשר אמות. והנה מדוע היה צריך לעשות נס כזה, אלא אפשר לבאר ולומר, בית המי קדש הוא שער השמים, והוא מקור לכל ההשפעות הרוחניות והגשמיות. ולכן אנו מתפללים כנגד בית המקדש "כי שם צויה ה' את הברכה" (תהילים קלג, ג) וכל מה שיש במקדש וכליו יש כנגד בגוף האדם, וכך אומר ירמיה הנביא "היכל ה' המה" (ירמיה ז, ד), ועל זה נאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח). בתוך כל אחד ואחד מעם ישראל, ומכל כלי שבמקדש יש השפעה כנגד אבר אחר בגוף האדם, הלב של האדם כנגד ההיכל, ופנימיות חדרי לבבו הם כנגד קודש הקודשים, והשערים הם כנגד הכוחות של האדם לעצור ולנצח את היצר הרע, הם כנגד הדלתות שעוצרים סחף היצרים. וזו תפילת דוד המלך "שאו שעי רים" פעמיים שערים, שערי בית המקדש ושערי האדם. והנה שערים אותיות רשעים, דוד התפלל להכניע את כח הרשעים, בשערים שיכניעו אותם לפני הקב"ה, וזו תפילת שלמה המלך. והנה, כל יהודי צריך להשתדל שיהיה לו חלק במקדש, מעט במדרש בשערים של בית המדרש כנגד "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך" (דברים טז, יח) וכן היכל בבית מדרש כנגד הלב, וכך, כל דבר ודבר בבית המדרש כנגד כל אברי האדם, וכח בית מדרש שיש לאדם חלק בו, מקדש את נפשו ומרומם את האדם למעלה גדולה ביותר. יזכנו הקב"ה להרחיב ולהגדיל את התורה בעולם, ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה, ו"נכספה וגם כלתה נפשי" (תהילים פד, ג) שזוכה להקים בית ה' בצוק העיתים, ליד ארון ברית הוא רבי שמעון בר יוחאי, אשר ראוי הוא לסמוך עליו בשעת הדחק. ובודאי כל כלי מכלי המשכן שם יהיה בניית עולם קטן, בהא ובדא "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום" (תהילים כט, יא).

לדוד מזמור לה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה (תהילים כד, א).

הנה אנו מוצאים שינוי בבריאת העולם, הקב"ה ברא את הארץ וכל אשר בה, את השמים וכל אשר בהם. ואחר כך הקב"ה לקח מהארץ את המים, והבדיל בין המים שלמטה, למים של למעלה. אם כן, רק המים נבראו למטה ונלקחו למעלה לשמים. ועל זה המים שבארץ נקראים "בוכים" שמצטערים ובוכים על זה שנשארו למטה, ולא זכו להיות למעלה עם המים שלמעלה. ועל המים האלה "המים הבוכים" הקב"ה יסד את הארץ וזה "על ימים יסדה". ובכל יום אנו מברכים על זה ברכה מיוחדת "רוקע הארץ על המים". והנה יקשה לנו, מדוע עשה ה' כך שהעולם נברא על המים הבוכים, ואפשר לבאר ולומר המים התחתונים משתוקקים בכל עת לעלות למעלה, ולכן הוא רועש וגועש וגליו עולים למעלה, והקב"ה משפילים.

וכך מובא "בשוא גליו אתה תשבחם" (תהילים פט, י) וברש"י שם בהינשא גליו אתה תשפילם ע"כ. אך יש מפרשים שמבארים אחרת, כאשר רואה הקב"ה את ההשתוקקות של המים, איך שאין להם מנוחה על זה שנשארו למטה בתחתונים, ומתנשאים לעלות תמיד לשורשם למעלה למרומים, אז "בשוא גליו" כאשר הגלים מתרוממים "אתה תשבחם" הקב"ה משבח אותם, ומתפאר מהשתוקקותם. ועל המים האלו העמיד הקב"ה את העולם, וזה נותן לעולם כח של השתוקקות, ולכן "על ימים יסדה"

. והנה יש חשיבות גדולה לילך לשפת הים, ושם כאשר הגלים מתרוממים ושוי מע את התרוממותם ותשוקתם להקב"ה, יחד עמו לדמיין בנפשו שמתעלה ומשתוקק לחי העולמים. ויצויר בנפשו מלך רם ונישא, כל אחד לפי השגתו איך שמצויי את ברוך חי העולמים, וידמיין שעולה ומתעלה ומדבק עמו, ולמעלה ולדרגה גדולה אפשר לזכות בדבר זה. וכך מסופר על מו"ר זקנו רבי חיים פינטו זצוק"ל (הגדול) שהיה מקפיד לעשות דבר זה לעיתים קרובות ביותר, ובע"ה נזכה לדבקות בהקב"ה.

אלה פקודי המשכן כו'. הנה התורה [י"ל] לכמה פנים, ונראה לפרש הדנה גדולה מעשה הצדקה, הנותן צדקה לצדיק השלם שעושה יחוד במדות הע' ליונות, כידוע שיש שני מדות צדיק וצדק, וע"י הצדיק המקבל את הצדקה הוא מעלה את הה' אחרונה שהיא איתנו בגלותינו למדת צדק ונעשה צדקה, ואז העולם מלא ושבע כל טוב שפע וברכה ורחמים וחיים ובני ומוזני ושלוש עד אין קץ ותכלית הנשפע ע"י הצדיק המקבל את הצדקה, וע"י הולכת ההש' פעה לכל העולם לכל אחד ואחד די מחסורו והצטרפותו. וזה מרומז בפסוק "ונתנו איש כופר כו", מלת ונתנו האותיות למפרע הוא ג"כ ונתנו כנ"ל, שע"י הצדקה בא צדקה לעולם:

והנה יש שלש מדרגות צדיקים. יש צדיק שאינו משגיח לחשוב בקבלתו הצדקה לטובת והנאת עצמו, אלא כל כוונתו הוא כדי שיושפע ע"י שפע טובה לכל ישראל, ותמיד נפשו ורצונו הטוב משתוקק לראות בשמחת יש' ראל שלא יחסר להם כל טוב, אבל מה שנוגע לו להצטרפותו אינו משגיח כלל וכלל והכל בעיניו כאילו ביתו מלא ומוכן כל טוב, וזה הצדיק נקרא בשם דוכרא אף שהוא מקבל, כי כל כוונתו ובקשתו אינו אלא כדי להשפיע, וזה הוא הזיווג הידוע שיש זיווג מיניה וביה. ויש צדיק המקבל צדקה וכוונתו ג"כ להנאת עצמו כדי מזונותיו ופרנסתו, וזה נקרא בשם נוקבא מחמת שכוונתו ג"כ לקבל. והצדיק הזה ג"כ עושה יחוד להשני מידות הנ"ל ע"י קבלה לידו הצדקה.

חז"ל מספרים (גיטין ס"ח.), שכאשר ביקש שלמה המלך לבנות את בית המקדש, קרא לחכמים יודעי העתים ושאל בחכמתם, היות ונצטווה לבנות את בית המקדש באבנים שלמות אשר לא הונף עליהן ברזל, יעוצו לו, איככה ישיג אבנים ישרות ומסותתות מבלי שיבקען באיזמל. יעצו לו החכמים להשי' תמש בשמיר, אשר בו השתמשו לשם סרטוט באבני האפוד, שהיו כותבים על האבנים מבחוץ בדיו ומראין להן שמיר מבחוץ, והן נבקעות מאליהן כתא' נה זו שנבקעת בימות החמה ואינה חסרה כלום.

לא ידעו היכן ישיגו את השמיר, אשר מקום מושבו נעלם ועקבותיו לא נוד' עו. שלח שלמה את בניהו בן יהוידע להביא לפניו בתחבולות את אשמדאי ראש השדים, ותבע הימנו להמציא לו את השמיר הדרוש לו לבנין בית המ' קדש. טען אשמדאי כי לא בידיו נמצא השמיר, אך הוא נמסר לשר של ים, שהפקידו למשמרת בידי תרגול-הכר, הלא היא הדוכיפת, בשבועה חמורה שישמור עליו בחירוף נפש.

יצאו אנשי שלמה לתור בהרים אחר קן של דוכיפת ובה גוזלים, הניחו זוגית שקופה על גבי הגוזלים, והמתינו לשובה של האם. מששבה ולא יכלה להיכנס אצל ילדיה, הלכה להביא את תולעת השמיר שנמסר בידה, כדי להבקיע את הזוגית... אותה רגע הרעימו עליה אנשי שלמה בקולם, וזו נסה בבהלה. או אז שלחו את ידם ונטלו עמם את התולעת לצורך בנין בית המקדש. משעמדה הדוכיפת על שהתרחש, חנקה עצמה על שבועתה ומתה. נשאלת השאלה, אם כה נאמנה וחסידה היא הדוכיפת ומוסרת נפשה על שבועתה, מדוע נמנית היא עם העופות הטמאים, ולמה לא יאכלו בני ישראל את הדוכיפת?

התשובה על זאת, כי יהודי יודע שגם אם כאדם עבר ברית ר"ל והמרה פי עליון, לא אבד סברו ולא בטל סיכוי, וחלילה לו לקחת נפשו בידו, כי לא יח' פוץ כמות המת חלילה כי אם בשובו מדרכו וחיה, ומה בצע בדמו ברדתו אל שחת, אם שם ישוב אלי קונו ויתקן אשר פגם? אך טרם ישכב בית מועד לכל חי, ייתן אל לבו ונחם על הרעה, כי עד יום מותו תחכה לו אם ישוב מיד תקבלו.

לזיכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לע"ג

רבקה בת שמחה ז"ל	רוחמה בת חנה ז"ל
אליהו בן חנה ז"ל	סימונה בת וואליד ז"ל
דוד לוי בן שרה ז"ל	מרים בנימין ז"ל
בן וענונו בן שרית ז"ל	אליס בת לאה ז"ל
שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל	פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל
מורים סלימאן בן מרים ז"ל	טלי עטר בת מסעודה ז"ל
שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל	ברכה ברכוסה בת מרים
ריטה רבקה בת תמר ז"ל	ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל
בן ציון בן שלום ורות ז"ל	רבי לעזרי ויצמן ז"ל
שמחה בת שלום ורות ז"ל	אמיד ויצמן בן מסעודה ז"ל
פרוספר בן תמו ז"ל	רמי רחמים בן אליס ז"ל
יקוט בת עלו ז"ל	פיליפ בן פרננדו ז"ל
מאיר בן עלו ז"ל	רבי חיים בר מימה ז"ל
שרה בת פאני ז"ל	מורים סלימאן בן מרים ז"ל
בנימין בנימין ז"ל	בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל
אליהו רחמים בן אילנה ז"ל	שמחה בת שלום ורות ז"ל
מזל בת תמו אביכור ז"ל	שלום בוקר בן ברכה ברכוסה ז"ל
אלברט אברהם בן נינה ז"ל	אהרון בן חנה ז"ל
	צמח בן תמו ז"ל
	אסי שאול בן עליזה ז"ל
	תמר בת שמחה ז"ל

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת ולרפואת:

- בריאות והצלחה נחת מהילדים
- משה בן דינה
- אסתר בת מזל
- נתן בת אסתר
- דינה בת אסתר
- אביגיל בת אסתר
- דניאל בת נטלי
- רחל בת אסתר
- דוד בן נטלי
- מאיה בת נטלי
- לע"ג

רגרורי לסיצקין בן יאנטה ז"ל

תורת הדי"ף

מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר
רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
העלון הסודי אשר מופץ בניו יורק, לוס אנג'לס, מאמי
מקסיקו, מוזקו וישראל בכל הערים וגדולות והמושבים
מכניסים את כבוד האדמו"ר
לשולחן השבת שלכם
רוצים לקחת חלק בהפצה הענקית
רוצים להקדיש עלונים לע"ג ולרפואת
חיבת עכשיו: 050-892-5552

לערות וארות שלחו מייל
alontharifpinto@gmail.com

SHLOMI BENJAMIN
עיצוב: שלמה בנימין 0545330452